

Druhá
Strieborná
kniha snov

Kerstin Gierová

Druhá strieborná kniha snov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kerstin Gierová
Druhá strieborná kniha snov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Kerstin Gierová

Druhá strieborná kniha snov

COO
BOO

*Pre Leonie.
Som na teba taká hrdá.*

Ak môžeš o niečom snívať, dokážeš to aj uskutočniť.

WALT DISNEY

1.

Charles mi fakt uľahčil hľadanie jeho dverí: bola na nich jeho fotka v životnej veľkosti. So širokým úsmevom, v žiarivo bielom pracovnom plášti, na ktorého náprsnom vrecku stálo „Dr. Charles Spencer“ a pod tým „Ten najlepší pre vaše zuby“.

Nerátala som však s tým, že fotka začne spievať, len čo sa dotknem kľučky.

„*Zuby si čistím každý deň!*“ zaburácal s totálnym zanie-
tením pekný tenor na melódiu *Twinkle, twinkle little star*.
Preľaknutá som sa obzerala po chodbe. Panebože, nešlo by
to aj tichšie? Už aj tak som mala celý čas pocit, že ma niekto
sleduje. Hoci okrem mňa a Foto-Charlesa nebolo vidno ni-

koho, len dvere, kam až oči dovideli. Moje vlastné dvere boli hneď za rohom a v podstate som nechcela nič iné, iba sa rozbehnúť naspäť a akciu prerušiť. Moje svedomie ma takmer zabilo. Bolo to, ako keby si chcel človek prečítať niečí tajný denník, no ešte horšie. Okrem toho som preto musela dokonca krahnúť, aj keď sa dá polemizovať, či to bolo také nemorálne, ako to znie. Z právneho hľadiska to bola krádež, ale tento typ kožušinovej čiapky s klapkami na uši a vlnenou podšívku, ktorú som Charlesovi ukradla, pristal len malému počtu ľudí. Väčšina v nej vyzerala ako hlúpa ovca a Charles v tomto nebol nijaká výnimka, takže som mu vlastne preukázala službu. Azda nikto nevojde do mojej izby a neuvidí ma ležať v posteli s tou sprostou čiapkou. Lebo presne to som práve robila: ležala som v posteli a spala. S ukradnutou kožušinovou čiapkou na hlave. Ibaže sa mi nesnívalo nič príjemné, ale chcela som niekoho špehovať v sne. Niekoho, kto sa možno práve chystá zlomiť srdce Lottie (najlepšej výmyselníčke bláznivých zapletaných účesov, cukrárke, zaklínačke psov a tešiteľke dievčenských duší na svete). A tomu treba za každú cenu zabrániť, keďže nikto na svete nemá dobromyseľnejšie srdce ako Lottie (inak oficiálne naša pestúnka). Takže v tomto prípade azda účel svätí prostriedky. Či nie?

Vzdychla som si. Prečo musí byť vždy všetko také komplikované?

„Veď to nerobím pre seba, robím to pre Lottie,“ povedala som polohlasne a iba pre prípad, že by som mala ne-

viditeľného poslucháča. Potom som sa zhlboka nadýchla a stlačila kľučku.

„No, no, nepodvádzať!“ Foto-Charles zdvihol ukazovák a znova začal spievať. *„Zuby si čistím každý deň, pekné biele ich mať...?“*

„Ehm... chcem?“ zašepkala som rozpačito.

„Správne! Hoci krajšie to znie, keď to zaspievaš.“ Kým sa otvárali dvere, dunel Charlesov hlas veselo ďalej: *„Kefka je môj kamarát, preto si ich čistím rád!“*

„Vôbec nechápem, čo na tebe Lottie vidí,“ zamrmala som, keď som prekročila prah s tým, že som sa ešte raz poobzerala po chodbe. Ešte stále nebolo nič vidieť.

Za dverami ma, chvalabohu, nečakala zubárska ambulancia, ale slnkom zaliate golfové ihrisko. A Charles v károvaných nohaviciach, ktorý sa oháňal golfovou palicou, tentoraz v 3D. Odľahlo mi, že som nevhupla do nejakého neslušného sna (podľa štúdií sa viac než 35 % všetkých ľudských snov týka sexu) a svoj outfit som pohotovo prispôbila danej situácii: polokošľa, ľanové nohavice, golfové topánky a – keďže som nemohla odolať – aj štýlová golfová čiapka. Čo najsebaistejšie som sa pomaly približovala. Dvere do chodby sa za mnou tichučko zavreli a stáli teraz ako zvláštne pôsobiace umelecké dielo uprostred trávnik.

Charlesova loptička letela elegantným oblúkom a po pristátí sa kotúlala presne do jamky. Charlesov spoločník, muž v jeho veku, s nápadne peknými zubami, potichu zahrešil.

„No, čo povieš na toto?“ Charles sa k nemu otočil s víťazoslávnym úsmevom na perách. Potom svoj pohľad namieril na mňa a usmial sa ešte žiarivejšie. „Och, ahaj, malá Liv. Videla si to? Jamku som trafil na jeden úder. A týmto som sa stal absolútnym víťazom našej malej partičky.“

„Ehm, áno, to je super,“ povedala som pochvalne.

„Veru, no nie?“ Charles sa srdečne zasmial a položil ruku na moje plece. „Smiem ťa predstaviť? Tento tu, čo sa tak nahnevane pozerá, je môj starý priateľ z výšky, Antony. Ale neboj sa, je mu dobre, iba nie je zvyknutý so mnou prehrávať.“

„To teda nie.“ Antony mi potriasol rukou. „Ja patrím k tým priateľom, ktorí sú jednoducho vo všetkom lepší. Mal som lepšie známky, jazdím na fajnovejších autách, mám úspešnejšiu prax a vždy som si uchmatol tú krajšiu priateľku.“ Zasmial sa. „A na rozdiel od Charlieho mám ešte všetky vlasy.“

Aha, takže to bol sen takéhoto typu. Teraz mi bolo ešte viac ľúto, že som ho musela prerušiť.

Keď si Antony prehrabol rukou svoje husté vlasy, z Charlesovej tváre vyprchalo víťazstvo. „Existujú vraj aj ženy, ktoré považujú mužov s plešinou za neuveriteľne atraktívnych,“ zamrmľal.

„Och, áno!“ náhlivo som mu prisvedčila. „Lottie napríklad.“

A moja mama. Napokon, tá sa zaľúbila do Charlesovho plešatého brata Ernesta. Ale pravdepodobne nie kvôli jeho plešine, ale jednoducho napriek nej.

„Kto je Lottie?“ zaujímal sa Antony a ja som očakávala odpoveď takmer rovnako napäto ako on. Teraz sa ukáže, či to Charles s Lottie myslí vážne.

Prinajmenšom sa znova usmial, keď vyslovil jej meno. „Lottie bude... čo je to?“ Prerušil nás vysoký tón, ktorý sa zrazu rozliehal golfovým ihriskom.

Práve teraz. „Na budík je rozhodne ešte skoro,“ zamrm-lala som znepokojene, a keď Antony dodal: „Podľa mňa to znie ako požiarň alarm,“ otočila som sa k dverám v miernej panike. Keby sa Charles teraz zobudil, celý sen sa zrúti a ja by som spadla do prázdnoty, čo je totálne nepríjemný zážitok, ktorý nechcem tak skoro znova zažiť. Kým sa ten vysoký tón zintenzívňoval a na oblohe sa objavovali prvé trhliny, začala som šprintovať naspäť k dverám a uchopila som kľučku presne v tom okamihu, keď sa mi pod nohami začala strácať zem. Veľkým krokom som sa preniesla cez prah do chodby a zabuchla som za sebou dvere.

Som zachránená. Ale moja misia jednoznačne stroskotala. Čo sa týka Charlesových citov k Lottie, bola som rovnako múdra ako predtým. Aj keď sa pri spomenutí jej mena usmial.

Foto-Charles si zase začal spievať svoju pesničku o čistení zubov.

„Ach, drž zobák,“ osopila som sa na neho a Foto-Charles urazene stíchol. A potom som ho počula uprostred náhleho ticha: to známe zlovestné šuchotanie, iba pár metrov odo mňa. Hoci som nikoho nevidela a racionálny hlas

v mojej hlave mi vravel, že toto je aj tak len sen, nemohla som zabrániť tomu, aby sa ma nezmocnil strach, rovnako zlovestný ako to šuchotanie. Bez toho, aby som vedela, čo robím a pred kým utekám, som sa znova rozbehla.

2.

Dýchala som tak hlasne, že som nepočula nič iné, ale bola som si istá, že mi to šuchotanie dýcha na krk. A približuje sa. Prešmykla som sa za roh do ďalšej chodby, kde sa nachádzali moje dvere. Nedá sa celkom presne povedať, že to bolo šuchotanie, pri ktorom si človek pomyslí, že je to neškodný potkan. Toto šuchotanie bolo hocijaké iné, len nie neškodné. Bol to ten najneprijemnejší zvuk, aký som kedy počula (a práve dnes som ho počula už niekoľkokrát) – ako keď odhrňame záclonu a za ňou sa nachádza očami gúľajúci šialený vrah s motorovou pílou, s vpadnutými lícami a krvou zaliat...

Prudko som zastala. Vedľa mojich dverí už na mňa totiž niekto čakal. Na moje šťastie nijaký vrah s vpadnutou tvárou a s motorovou pílou, ale niekto oveľa krajší.

Henry. Už osem a pol týždňa spolu chodíme. A nielen vo sne, ale aj v skutočnom živote. (No zdalo sa mi, že v našich snoch trávime spolu viac času ako v bdelom stave.) Ako vždy sa opieral chrbtom o stenu, ruky mal prekrížené na prsiach a usmieval sa. Tým špeciálnym henryovským úsmevom, ktorý patril iba mne a vždy mi dával pocit, že som to najšťastnejšie dievča na celom svete. Obyčajne by som mu úsmev opätovala (dúfam, že podobne špeciálnym livovským úsmevom) a hodila by som sa mu do náručia, no teraz na to nebol čas.

„Nočný fitness tréning?“ informoval sa, keď som sa pred ním zastavila a pästou trieskala na dvere namiesto toho, aby som ho pobožkala. „Alebo pred niečím utekáš?“

„Poviem ti to vnútri!“ dychčala som bez toho, aby som prestala s trieskaním. Poštová schránka sa otvorila a niekto vysunul – príšerne pomaly – najprv papier a potom aj pero.

„Napíšte dnešné heslo, papier správne poskladajte a zasunite naspäť,“ zapišťal priateľský hlas pána Wu spoza dverí.

Potichu som zanaďavala. Môj bezpečnostný systém bol síce super proti cudzím votrelcom, ale nie celkom vyhovujúci, keď sa chce človek rýchlo dostať do bezpečia.

„V sne existujú aj omnoho efektívnejšie metódy ako útek, Liv.“ Henry sa dôkladne poobzeral po chodbe a teraz sa postavil vedľa mňa. „Môžeš jednoducho odletieť alebo

sa zmeniť na niečo neporovnateľne rýchlejšie. Napríklad na geparda. Alebo na vesmírnu raketu...”

„Ale nie každému to tak rýchlo napadne ako tebe, premeniť sa, a už vôbec nie na hlúpu vesmírnu raketu!“ vyletela som na neho. Pero v mojej ruke sa trochu triaslo, no v Henryho prítomnosti sa môj strach značne zmenšil. Už nebolo počuť žiadne šuchotanie. Napriek tomu som si bola istá, že nie sme sami. Nezotmelo sa? A neochladilo?

„Minule si bola taká zlatá malá mačička,“ povedal Henry, ktorý si zjavne nič z toho nevšimol.

Áno, bola som. Ale po prvé, chcela som sa zmeniť na veľkého nebezpečného jaguára a po druhé, vtedy ma nikto neprenasledoval – Henry a ja sme iba zo srandy trochu skúšali. Bolo pre mňa záhadou, ako sa dá koncentrovať a rýchlo sa na niečo zmeniť, keď ma ohrozuje niečo neviditeľné, čo mi naháňa strach, a trasú sa mi kolená. Možno bol Henry taký dobrý v premenách len preto, lebo sa nikdy nebál. Aj teraz sa iba bezstarostne uškrňal.

So zaťatými zubami som napokon naškrabala na papierik „Brmbolec plstenej papuče“, poskladala som ho do trojuholníka a znova prepchala cez poštový priečinok.

„Trošku lajdácky, ale správne,“ povedal pán Wu zvnútra a dvere sa otvorili. Schytila som Henryho za rameno, potisla som ho cez prah a zabuchla som za nami dvere. Potom som si zhlboka vydýchla. Tak aspoň to sa nám podarilo.

„Nešlo by to nabudúce trochu rýchlejšie?“ vyprskla som

na pána Wu. (To by som si ku skutočnému pánovi Wu nikdy nedovolila.)

„Korytnačky ti vedia povedať o ceste viac ako zajace, slečna Olive.“ Pán Wu sa predomnou poklonil (to by skutočný pán Wu nikdy neurobil) a Henrymu venoval nebadané kývnutie hlavy. „Vitajte v reštaurácii snov slečny Olive, cudzí chlapec so strapatými vlasmi.“

Naozaj sme sa ocitli v akejsi reštaurácii, musela som skonštatovať, že v dosť škaredej reštaurácii s čiernymi stolmi, aké bývajú v jedálňach, s krikľavo červenými obrusmi a pod stropom sa hompálali oranžové lampióny. Neobyčajne lákavá bola vôňa pečeného kurčťa. Až teraz som si uvedomila, aká som hladná. Bol to hlúpy nápad, ísť do postele bez večere, pretože potom sa mi moje sny veľmi jednoducho vymkli spod kontroly.

Henry sa zarazene díval na pána Wu. „Je tu nový?“

„Dnes v noci som strážcom dverí ja,“ vysvetlil pán Wu slávnostne. „Volám sa Wu, Tigria laba, som ochranca sirôt a tých, ktorí to potrebujú. Ak dáš hladnému rybu, nasýti sa. Nauč ho chytať ryby a už nikdy nebude trpieť hladom.“

Henry sa zachichotal a ja som si všimla, že sa červénám. Moje sny boli niekedy trochu trápne. Aby toho nebolo málo, príslovia chrliaci snový pán Wu mal oblečenie lesklé čierne hodvábne pyžamo s vyšitou tigrou hlavou a od temena sa mu hojdaľ metrový vrkoč. Jeho skutočný vzor, môj prvý učiteľ kung-fu v Kalifornii, by takto nepobehoval ani na Halloween.

„No dobre,“ povedal Henry a ešte sa chichotal. „Tak by som si potom prosil kačku na sladkokyslo.“

„Ďakujem, pán Wu,“ povedala som náhlivo a mávnutím ruky som nechala zmiznúť pána Wu a aj celú reštauráciu. Namiesto toho sme teraz stáli v malom parku v Berkeley Hills v Kalifornii, do ktorého som Henryho v snoch už niekoľkokrát zobrala, prvý najlepší scenár, ktorý mi napadol. Odtiaľ bol nádherný výhľad až dole po záliv, nad ktorým práve zapadalo slnko a nebo sa ponorilo do úžasných farieb.

Henry sa napriek tomu nespokojne zamračil. „Veď v tej reštaurácii tak chutne voňalo,“ povedal. „A teraz mi škvrka v bruchu.“

„Aj mne, ale je jedno, koľko by sme toho zjedli, aj tak by sme sa nenasýtili.“ Posadila som sa na lavičku. „Napokon, toto je len sen. Dočerta, mala som pánovi Wu povedať ešte nové heslo. Ktovie, kto mi pri písaní pozeral ponad plece.“

„No ja. Brblanie zamastenej papule je veľmi kreatívne heslo.“ Henry sa už zase smial. „Myslím, že na to nikto tak rýchlo nepríde.“

„Je to brmbolec plstenej papuče.“ Teraz som sa musela zasmiať aj ja.

„Skutočne? Ty máš ale škrabopis,“ povedal Henry a sadol si vedľa mňa.

„A teraz by som sa veľmi rád dozvedel, pred čím si tak utekala. A prečo som nedostal ani bozk na privítanie.“

Okamžite som zvažovala. „Bolo to opäť to... *suchotanie*. Ty si ho nepočul?

Henry pokrútil hlavou.

„Ale bola tam. Akási neviditeľná zlomyselná bytosť.“ Aj sama som si všimla, že moje slová boli akoby vystrihnuté z nejakého hororu. No a čo. „Šuchotanie a šepkanie, ktoré sa stále približovalo.“ Striaslo ma. „Presne ako vtedy, keď nás prenasledovalo a ty si nás zachránil cez Amine dvere.“

„A kde presne si ho počula?“ Bohužiaľ, Henryho tvár neprehrádzala, čo si myslel.

„O dve chodby ďalej vľavo.“ Urobila som neurčitý pohyb rukou smerom k moru. „Myslíš, že to bola Anabel? Určite to perfektne ovláda, urobiť sa neviditeľnou a zlovestne šuchotať. Alebo Arthur. Nič by ho nepotešilo viac, ako ma na smrť vystrašiť.“ A to som mu ani nemohla mať za zlé. Veď som to bola ja, kto Arthurovi Hamiltonovi pred takmer osem a pol týždňom zlomil sánku. Znie to hrozne, ja viem, ale k tomu len toľko (inak by to bolo dlhé a komplikované): zaslúžil si to. V tom momente mi to však veľmi nepomohlo. Lebo tou zlou v tomto príbehu bola vlastne jeho priateľka Anabel. Alebo skôr tou šialenou, ako neskôr vysvitlo. Medicínsky správne to znelo „akútna polymorfná psychotická porucha so symptómami schizofrénie“, a preto teraz žije v uzavretej psychiatrickej liečebni, ďaleko od Londýna, a nikomu nemôže ublížiť – iba keď spí. Anabel bola pevne presvedčená, že to bol démon, kto nám dal schopnosť stretávať sa v našich snoch a vedome ich tvoriť, dosť zlý nočný démon z predkresťanských čias, ktorý nechcel nič iné ako prevziať vládu nad svetom. Na moje šťastie však toto prevzatie vlády

nad svetom včas stroskotalo, keď kvôli tomu chcela Anabel s Arthurovou podporou preliať moju krv. (Ako som povedala, je to dlhé a komplikované! – no celý príbeh si môžete prečítať v *Prvej striebornej knihe snov*.) Viera v démona bola súčasťou jej choroby a ja som bola veľmi vďačná, že tento démon existoval iba v Anabelinej chorej fantázii, lebo v princípe som mala problém s nadprirodzenými javmi a predovšetkým s démonmi. No nejaké naozaj logické zdôvodnenie pre tieto sny som však tiež nemala. Pre jednoduchosť som ich šupla do kategórie „logicky absolútne vysvetliteľné psychologicko-prírodovedné fenomény, ktoré sa pomocou súčasného stavu vedy úplne presne vysvetliť *nedajú*“. Veď to bolo vždy logickejšie, ako veriť na nejakého démona. Hoci to šuchotanie predtým trochu otriaslo mojím presvedčením... Ale to som pred Henrym nechcela spomenúť.

Ten ešte vždy čakal, že budem ďalej rozprávať. „O dve chodby ďalej naľavo,“ zopakoval. Anabel a Arthura vynechal. Len veľmi nerád o tých dvoch rozprával, lebo až do tej udalosti v deň Jesenného plesu pred osem a pol týždňom patrili medzi jeho najlepších priateľov... „A tam si bola, lebo...?“ Spýtavo sa na mňa pozeral.

„Lebo som tam musela niečo vybaviť.“ Rozpačito som sa poškrabala na ruke a svoj hlas som automaticky stíšila do šepotu. „Niečo totálne nemorálne. Chcela som... nie, *musela* som niekoho špehovať v sne.“

„To predsa nie je nič nemorálne, ale nanajvýš praktické,“ povedal Henry. „Ja to robím stále.“

„Naozaj? Koho špehuješ? A prečo?“

Pokrčil plecami a pozrel sa nabok. „Niekedý je to veľmi užitočné. Alebo zábavné, ako kedy. A koho si chcela ehm... *musela* špehovať?“

„Charlesa Spencera.“

„Graysonovho nudného zubárskeho strýka?“ Henry vyzeral sklamaný. „Prečo práve toho?“

Vzdychla som si. „Mia“ – moja malá sestra – „videla Charlesa v kaviarni s nejakou inou ženou. A prisahá, že si medzi sebou vymieňali zamilované pohľady, a *takmer* sa držali za ruky. Viem, že Lottie a Charles spolu oficiálne nechodia, ale vždy s ňou veľmi flirtuje a už boli dvakrát v kine. Dokonca aj slepý vidí, aká je Lottie doňho zamilovaná, hoci si to neprizná. K Vianociam mu pletie papuče, to hovorí za všetko... neuškŕňaj sa tak hlúpo! Naozaj je to vážne. Lottie ešte nikdy nebola taká euforická, čo sa nejakého chlapa týka, a bolo by zlé, keby sa s ňou len zahrával.“

„Prepáč!“ Henry sa márne snažil kontrolovať kútiky svojich úst. „A teraz viem, odkiaľ máš svoje heslo... veď dobre, rozprávaj ďalej.“

„Nutne som musela zistiť, čo Charles naozaj k Lottie cíti. Takže som mu ukradla tú hnusnú kožušinovú čiapku a vpadla som dnes do jeho sna.“ Znova mi napadlo, že práve v tomto momente ležím v posteli s tou čiapkou – vlasy som mala už určite načisto spotené. A pravdepodobne si Henry práve predstavoval, ako by som asi mohla vyze-

rať s tou čiapkou na hlave. Určite sa hneď znova rozosmeje a nemôžem mu to zazlievať.

Skúmavo som sa naňho pozrela, ale videla som len jeho dobromyseľný pohľad. „Veľmi dobre. A ako si to urobila?“

Nechápavo som zvrátila čelo. „No, prešla som cez jeho dvere.“

„To je mi jasné. Ale ako čo alebo kto?“

„Ako ja sama, samozrejme. Mala som na hlave čiapku, lebo sen sa odohrával na golfovom ihrisku, a musela som sa prispôbiť oblečením. Charles sa práve chystal povedať niečo o Lottie, a presne vtedy sa spustil jeho sprostý požiarň...“ Vyľakane som si rukou zakryla ústa. „No dokelu! Na to som celkom zabudla! Požiarny alarm! Spustil sa a ja som myslela iba na to, ako sa rýchlo dostať zo sna, skôr než sa Charles prebudí. Ja som naozaj zlý človek! Mala som sa zobudiť a zavolať hasičov.“

Henryho nechal možný požiar v Charlesovom byte úplne chladným. Usmial sa na mňa a končekmi prstov ma pohladil po líci. „Liv, je ti už predsa jasné, že ľudia vo svojich snoch nemusia byť nutne úprimní, nie? Podľa mojich skúseností je klamanie v sne dokonca ešte ľahšie ako v skutočnom živote. Keď chceš o niekom zistiť pravdu, je nanič jednoducho vojsť do jeho sna a klásť otázky, lebo potom ti odpovie na chlp to isté, čo by ti povedal v bdelom stave.“

Znelo to tak prirodzene, a aby som bola úprimná, aj mne to už napadlo. V podstate som vtrhla do Charlesovho sna celkom nepremyslene, bez štipky rafinovanosti, na-

plňala ma iba myšlienka chrániť Lottie. „Ale ako inak som to mala urobiť? Len mi teraz nepovedz, že som sa mala premeniť na vesmírnu raketu.“

„No hej, najlepšie je, keď si vôbec nevšimnú, že tam si. Ako neviditeľný divák a poslucháč sa človek dozvie o ľuďoch veľmi veľa. S troškou trpezlivosti vlastne všetko.“

„Ale ja nechcem o Charlesovi vedieť *všetko*,“ povedala som a pri tejto predstave ma striaslo. (Pamätáme si: viac ako 35 % všetkých snov sa týka sexu. Blééé.) „Chcem iba vedieť, či to s Lottie myslí vážne. Lebo ak nie, tak...“ Zovrela som ruky v päste. Mia a ja v žiadnom prípade nedopustíme, aby Lottie niekto ublížil, a už vôbec nie Charles. Mia ju aj tak chcela dať dokopy s dobre vyzerajúcim zverolekárom z Pútnikovej uličky. „Na druhej strane – úbohý Charles možno práve umrel na otravu dymom, lebo som nestihla zavolať hasičov, a celá vec sa tak či tak vyriešila.“

„Lúbim ťa,“ povedal zrazu Henry a pritiahol si ma bližšie k sebe. Hneď som zabudla na Charlesa. Henry týmito dvoma magickými slovami neplytval. Počas tých osem a pol týždňa ich vyslovil presne trikrát a vždy, keď to urobil, ma dostal do rozpakov. Tá jediná správna univerzálna odpoveď na túto vetu bola asi „Aj ja ťa ľúbim“, ale nikdy sa mi ju nepodarilo dostať cez pery. Nie preto, že by som ho neľúbila, celkom naopak, preto, že „Aj ja ťa ľúbim“ nemalo ani zďaleka takú váhu ako z ničoho nič vyslovené „Lúbim ťa“.

„Aj keď sa neviem zmeniť na vesmírnu raketu alebo sa urobiť neviditeľnou?“ povedala som namiesto toho.

Henry prikývol. „To všetko sa ešte naučíš. Si neskutočne talentovaná. V každom ohľade.“ Potom sa nahol a začal ma bozkávať. A tak bol z toho predsa len pekný sen.

3.

Nevýhodou tohto nočného snívania pri plnom vedomí bolo, že nasledujúce ráno nebol človek celkom vyspatý. Ale v priebehu posledných mesiacov som našla spôsob, ako nedostatok spánku vyrovnať: horúca sprcha, potom litre studenej vody na tvár a napokon štvorité espresso pre krvný obeh, zamaskované čiapočkou speneného mlieka, aby mi Lottie nerobila prednášku o citlivosti žalúdočnej steny tínedžerov. Taliansky kávovar, ktorý po stlačení gombíka zomelie čerstvú kávu a spení mlieko, bol jedným z dôvodov, prečo nebolo vôbec také zlé bývať u Spencerovcov. Lottie bola síce toho názoru, že sa káva smie piť až od osemnástich, ale pre mamu takéto vekové hranice neplatili

ani v prípade alkoholu, sexu a drog, preto som mala neobmedzený prístup ku kofeínu.

Na polceste do kuchyne som stretla svoju malú sestru. Bola s našou sučkou Buttercup vonku a pritísila mi na líce svoju ľadovú ruku. „Aha, skús!“ povedala nadšene. „V správach hovorili, že by tento rok mohlo na Vianoce dokonca snežiť a bol by to najchladnejší január za posledných jedenásť rokov... ako na zlosť som stratila jednu rukavicu. Tú sivú s bodkami. Nevidela si ju niekde? Sú to moje obľúbené rukavice.“

„Nie, je mi ľúto, ale nie. Prezrela si všetky skryšy Buttercup?“ Buttercup si predou mnou ľahla na zem a vyzerala tak nevinne a milo, ako keby jej nikdy nenapadlo odvliecť rukavice, ponožky a topánky a vyrukovať s nimi, až keď boli úplne rozhryzené. Dôkladne som ju poškrabala po bruchu a rozprávala sa s ňou bábätkovskou rečou (to zbožňovala!), potom som sa zdvihla a cupkala som za Miou do kuchyne, presnejšie povedané smerom ku kávovaru. Buttercup išla za mnou. Jej však nešlo o kávu, ale o rozbíť, ktorý Ernest práve položil na stôl.

Už sú to takmer štyri mesiace, čo bývame v Londýne, v tomto priestrannom pohodlnom tehlovom dome v mestskej štvrti Hampstead, a hoci sa mi mesto veľmi páčilo a mala som peknú veľkú izbu iba pre seba, stále som sa tu cítila ako hosť.

Možno preto, lebo som sa jednoducho nenaučila cítiť sa niekde ako doma. Predtým, než mama spoznala Er-

nesta Spencera a rozhodla sa prežiť s ním zvyšok svojho života, sťahovala sa s Miou, Lottie, Buttercup a so mnou takmer každý rok. Žili sme v Nemecku, Škótsku, Indii, Holandsku, Južnej Afrike a, samozrejme, v USA, odkiaľ mama pochádzala. Naši rodičia sa rozviedli, keď som mala osem, ale podobne ako mama ani ocko práve neinklinoval k stálosti. Vždy sa tešil, keď mu firma ponúkla nové miesto v krajine, ktorú ešte nepoznal. Ocko bol Nemec a momentálne žil on a jeho dva kufre (vravieval, že nikto nepotrebuje mať viac vecí, ako sa zmestí do dvoch kufrov) v Zürichu, kde ho Mia a ja navštívime počas vianočných prázdnin.

Môže preto pripadať niekomu čudné, že sme si celé tie roky túžobne neželali nič iné, len aby sme sa niekde usadili? Vždy sme snívali o dome, v ktorom by sme zostali a mohli sa zabývať natrvalo. O priestrannom dome, kde by mal každý vlastnú izbu, so záhradou, v ktorej by sa Buttercup mohla vyblázniť, a s jabloňou, na ktorú by sa dalo vyliezť. Naše terajšie bývanie sa síce blížilo k nášmu vysnívanému domu (dokonca sme mali aj strom na lezenie, hoci to bola čerešňa), ale napriek tomu to nebolo to isté: nebol to totiž *náš* dom, ale Ernestov a jeho dvoch detí, sedemnásťročných dvojčiek Florence a Graysona. Okrem nich tu bol aj priateľský ryšavý kocúr Spot a všetci tu žili po celý svoj život. A je jedno, koľkokrát by Ernest zopakoval, že jeho dom je teraz aj náš dom – my sme to tak necítili. Asi to súviselo s tým, že ani na jednej zárubni dverí neboli zárezy s našimi menami a že sme tmavú škvrnu na perzskom ko-

berci alebo poškodené kuchynské kachličky nemohli spojiť s nijakým príbehom, lebo sme neboli pri tom, keď pred siedmimi rokmi pri jedení fondue zrazu začal horieť obrúsok a ani keď bola Florence ako päťročná taká nasrdená na Graysona, že po ňom hodila fľašu.

Možno to chce iba trochu času. Ale isté je, že sme za ten krátky čas po sebe ešte nezanechali žiadne stopy alebo príbehy.

No mama už na tom pracovala. Vždy trvala na spoločných nedeľných výdatných raňajkách (ráno v pravom zmysle slova). Na veľkú nevôľu Florence a Graysona tento zvyk zaviedla hneď aj u Spencerovcov. Najmä dnes Florence vyzerala tak, že má opäť náladu hádzať fľaše. Až do pol štvrtej boli totiž na akejsi párty a zívali ostošesť, Florence s rukou pred ústami, Grayson celkom nenútené s uach-zvukmi. Tak som síce nebola jediná, čo musela bojovať s únavou, no naše metódy sa odlišovali. Kým som chlipkala svoju kávu a čakala, až sa mi kofeín dostane do krvi, Florence si napichávala na vidličku kúsky pomaranča a afektovane si ich kládla do úst. Zjavne bojovala proti únave vitamínom C. Kruhy pod jej karamelovohnedými očami určite o chvíľu zmiznú a bude vyzeráť bezchybne ako vždy. Grayson sa, naopak, napchával praženicou a toasami a pod očami nemal kruhy. Keby nezíval, ani by na ňom nebolo vidieť únavu. No nutne sa potreboval oholiť.

Mama, Ernest a Lottie sa na nás usmievali, vyspatí a dobre naladení, a keďže mama sedela pri stole výnimoč-

ne kompletne oblečená a učesaná a nepobehovala po dome v negližé s hlbokým výstrihom (pod ktorým, mimochodom, nemala nič) ako po iné nedele, úsmev som jej opätovala.

Možno aj preto, že mamino šťastie bolo nejako nákazlivé a všetko pôsobilo tak útulne a vianočne. Zimné slnko svietilo cez arkierové okná ozdobené girlandami a rozžiarilo hviezdy z červeného papiera, vo vzduchu sa niesla vôňa praženého masla, pomaranča, vanilky a škoric (Lottie upiekla celú hromadu vafli, ktoré sa na nás usmievali zo stredu stola) a Mia vedľa mňa vyzerala ako malý ružovolíci okuliarnatý vianočný anjelič.

No nesprávala sa tak.

„Čo sme tu v zoo alebo čo?“ spýtala sa, keď si Grayson pri zívaní už asi ôsmykrát takmer vykĺbil sánku.

„Hej,“ povedal Grayson ľahostajne. „Krímenie hrochov. Podaj mi, prosím, maslo.“

Uškrnula som sa. Grayson bol ďalší dôvod, prečo sa mi bývanie v tomto dome zapáčilo, dokonca pretromfol aj kávovar. Po prvé, mohol mi pomôcť s matematikou, keď som už nevedela ako ďalej (veď bol napokon o dve triedy vyššie), a po druhé, bola radosť sa na neho pozerieť, hoci bol nevyspatý a zíval ako hroch, a po tretie, bol... bol jednoducho milý.

Čo sa o jeho sestre povedať nedá.

„Škoda, že Henry včera zase... nemal čas,“ povedala mi, a hoci bol jej hlas na povrchu presiaknutý súcitom, presne

som počula tú skrytú škodoradosť. Už len ten spôsob, akým vložila tú malú umelú pauzu pred „nemal čas“... „Fakt ste veľa zmeškali. Tak *skvele* sme sa zabávali. Však, Grayson?“

Grayson iba znova zazíval, ale moja mama sa okamžite nahla a ustarostene ma sledovala. „Liv, zlatko, včera si zmizla vo svojej izbe bez večere. Mám si robiť starosti?“

Otvorila som ústa, že odpoviem, ale mama jednoducho pokračovala. „Rozhodne nie je v tvojom veku normálne, že v sobotný večer sedíš doma a ideš skoro do postele. Len preto, že tvoj priateľ nemá čas, nemusíš žiť ako mníška a vyhýbať sa večierkom.“

Cez okuliare som jej venovala škaredý pohľad. To bola celá mama. Hovorili sme tu o narodeninovej párty nejakého týpka z posledného ročníka, ktorého som takmer nepoznala, a okrem toho som bola pozvaná iba ako Henryho sprievod – pripadala by som si hlúpo, keby som tam šla aj bez neho. Odhliadnuc od toho, že som – je jedno, čo Florence vraví – tak či tak pravdepodobne nič nezmeškala. Všetky párty sú totiž rovnaké: príliš veľa ľudí na malom priestore, hlasná hudba a veľmi málo jedla. Pri rozhovore treba kričať, niekto vždy priveľa pije a správa sa nemiestne a pri tanci človek vždy schytá údery laktom do rebier – ja si zábavu predstavujem naozaj inak.

„Okrem toho...“ Mama sa nahla ešte trochu bližšie. „Okrem toho, keď musí Henry dávať pozor na svojich mladších súrodencov – čo považujem, samozrejme, za chvályhodné – čo bráni tomu, aby si mu pritom pomohla?“

Tým trafla, žiaľ, do čierneho. Začala do živého. Počas tých osem a pol týždňa nášho vzťahu ma Henry často navštevoval, trávili sme čas v mojej izbe, v parku, v kine, na párty, v školskej knižnici, v kaviarni za rohom a v našich snoch, samozrejme. (A raz sme boli dokonca na cintoríne, presnejšie povedané na cintoríne na Highgate, aby sme zistili, či mi nezostala kvôli Anabel a Arthurovi nejaká cintorínová trauma. Nezostala. Veľmi sa mi tam páčilo.) No ani raz som nebola uňho doma.

Z Henryho rodiny som spoznala iba jeho malú štvorročnú sestru Amy, a to tiež len v sne. Vedela som, že má ešte dvanásťročného brata Mila, ale Henry o ňom rozprával iba zriedka a o svojich rodičoch takmer nikdy. V poslednom čase som sa viackrát pýtala sama seba, či ma Henry neodrží ďalej od svojho domova zámerne. Väčšinu informácií o jeho rodine som nemala od neho, ale z blogu Top Secret. Od nej som vedela, že sa jeho rodičia rozviedli a že jeho otec bol už trikrát ženatý a teraz zjavne plánuje urobiť manželku číslo štyri z bývalej bulharskej modelky predvádzajúcej spodnú bielizeň. Okrem Mila a Amy mal Henry podľa Top Secret ešte celý rad nevlastných súrodencov.

Mama na mňa zažmurkala a ja som rýchlo odsunula svoje myšlienky. Keď mama žmurkala, znamenalo to niečo dvojzmyselné. A teda trápne.

„Ja som sa pri opatrovaní detí dobre zabávala. Predovšetkým, keď deti spali.“ Zažmurkala ešte raz a teraz ne-

chala pobúrene klesnúť svoj nôž aj Mia. „Veľmi dobre si pamätám na gauč Millerovcov...“

Tolko k idylickej nedeľnej atmosfére „čoskoro-budú-Vianoce“.

„Ma-ma!“ povedala Mia ostro a ja som súčasne zahĺsila „Teraz nie!“. Gauč Millerovcov sme už poznali. A v žiadnom prípade sme nechceli, aby mama pri nedeľnom stole rozprávala, čo na ňom zažila. Už v jej vlastnom záujme.

Prv, než sa stihla opäť nadýchnuť (najhoršie bolo, že nemala v zálohe iba jednu trápnu príhodu, ale takmer nevýčerpatelnú zásobu), som rýchlo dodala: „Zostala som doma, lebo sa cítim trochu prechladnutá. Okrem toho, mám veľa učenia do školy.“ To, že som sa ponáhľala do postele kvôli tajnej misii a mala som na sebe neskutočne škaredú kožušinovú čiapku, ktorú som ukradla Charlesovi, som nemohla povedať. Čo sme robili v noci v našich snoch, sme, samozrejme, nikomu neprezradili – pravdepodobne by nám ani neverili. A hneď by nás strčili k Anabel na psychiatriu. Z prítomných vedel o týchto snoch iba Grayson, ale bola som si celkom istá, že od tých udalostí pred osem a pol týždňom neprekročil prah svojich snových dverí, dokonca veril, že aj my sa chodbe vyhýbame. Grayson sa nikdy necítil dobre, keď sa prechádzal po snoch iných ľudí, celé to považoval za nepríjemné a nebezpečné a bol by zdesený, keby vedel, že sme s tým jednoducho nemohli prestať. A na rozdiel od Henryho by moju akciu zo včerajšej noci celkom iste odsúdil ako nemorálnu.

Mimochodom, vlasy som si musela umyť dvakrát, aby som ich zbavila zápachu ovčej vlny, ale stále s nimi nebolo niečo v poriadku. Keď si Lottie druhýkrát naberala praženicu a znova si sadla na svoje miesto vedľa mňa, moje vlasy zreteľne zašušťali a zrazu sa postavili, aby sa pritiahli k Lottinmu ružovému pulóvu z angorskej vlny. Všetci zaradom sa začali smiať, dokonca aj ja, keď som sa videla v zrkadle nad servírovacím stolíkom.

„Ako dikobraz,“ povedala Mia, kým som sa pokúšala pritlačiť si vlasy späť na hlavu. „Dnes ráno je to tu naozaj čistá zoo. Apropos zoo: pre koho je vlastne ten ďalší príbor?“ ukázala na prázdny tanier vedľa Lottie. „Príde na raňajky aj strýko Charles?“

Lottie a ja sme sa pri spomenutí jeho mena strhli, ona pravdepodobne od radosti, ja skôr s výčitkami svedomia. V zápätí sme počuli, že sa otvorili vchodové dvere a ja som sa pokúsila pripraviť na to najhoršie. Tá vôňa spáleniny, ktorá mi zrazu stúpila do nosa, pochádzala, chvalabohu, iba z toastového chleba.

A tie energické kroky, ktoré bolo počuť na chodbe, vôbec nepatrili Charlesovi, ale niekomu inému. Veľmi charakteristické. Mia potichu zastonala a venovala mi veľavravný pohľad. Ja som tiež prevrátila oči. To už aj pripečený Charles by mi bol fakt milší. Samozrejme, len jemne pripečený Charles.

Z miestnosti vyprchal aj posledný zvyšok príjemnej vianočnej atmosféry a už stála vo dverách obluda v okrových farbách. Nazývaná aj „diabol so šatkou Hermès“, občan-

ským menom Philippa Adelaida Spencerová, alebo – ako jej zvykli hovoriť Grayson a Florence – babka. Jej priateľky z bridžového klubu ju vraj volali „Fešná Pippa“, ale tomu uverím, až keď to budem počuť na vlastné uši.

„Och, vy ste už začali bezo mňa, ako vidím,“ povedala namiesto raňajšieho pozdravu. „To sú americké zvyky?“

Mia a ja sme si vymenili ďalší pohľad. Ak dvere neboli odomknuté, tak mala obluda v okrovom s najväčšou pravdepodobnosťou kľúče. Veľmi znepokojujúce.

„Veď pol hodinu meškáš, matka,“ povedal Ernest a vstal, aby ju pobožkal na obidve líca.

„Skutočne? Aký čas si mi teda povedal?“

„Vôbec žiadny,“ vraví Ernest. „Ty si sa včera pozvala sama, už sa nepamätáš? Nechala si odkaz na záznamníku, že prídeš na raňajky o pol desiatej.“

„Nezmysel, o raňajkách som nič nehovorila. Už som, samozrejme, jedla doma. Ďakujem, môj milý.“

Grayson jej vzal kabát (okrovej farby), na jeho golier sa musela obetovať nejaká líška, a Florence žiarila a povedala: „Och, ten“ – (okrový) – „twinset, čo máš na sebe, ti veľmi pristane, babi!“

Lottie vedľa mňa sa tiež pokúšala vstať, ale neoblomne som ju držala za rukáv pulóvra. Naposledy sa pred obludou uklonila, a to sa už v žiadnom prípade nesmie zopakovať.

Pani Spencerová staršia bola vysoká štíhla žena, ktorá vyzerala rozhodne mladšie ako na svojich sedemdesiat-

päť rokov. So svojím ladným, vzpriameným držaním tela, dlhým krkom, elegantným krátkym účesom a chladnými modrými očami, ktorými nás rad za radom skúmavo sledovala, mohla byť ideálnou predstaviteľkou zlej Snehulienkinej macochy – v špeciáli „O tridsať rokov neskôr“.

Aby sme si to ujasnili: náš postoj k nej nebol vždy taký nepriateľský. Na začiatku sme sa naozaj snažili obľúbiť si Ernestovu matku alebo mať pre ňu aspoň pochopenie. Koncom augusta odišla na trojmesačnú cestu loďou Queen Elizabeth, a keď sa koncom novembra vrátila oddychnutá, opálená a obložená suvenírmi, zistila, že si jej obľúbený syn nasťahoval do domu Američanku spolu s dcérami, pestúnkou a psom. Bolo pochopiteľné, že hľadela ako teľa na nové vráta a od prekvapenia stratila reč. Žiaľ, nie nadhlo, pretože potom spustila a dodnes sa vlastne nezastavila. Išlo predovšetkým o to, že mamu s udivujúcou otvorenosťou neprávom obviňovala z toho, že sa chce zmocniť dedičstva a že si Ernesta ulovila podlými trikmi. Väčšinou s tým spájala všeobecný odpor k Američanom, ktorých považovala za necivilizovaných, nasprostastých a samolúbnych. To, že mama má dva akademické tituly, neurobilo na ňu nijaký dojem, napokon, získala ich v USA, a nie v nejakej civilizovanej krajine. (Skutočnosť, že mama pracovala ako profesorka na Oxforde, starostlivo ignorovala.) Ešte horší ako Američania boli podľa pani Spencerovej staršej už iba Nemci, pretože zosnovali druhú svetovú vojnu. Okrem iného. Preto Miu a mňa nepovažovala iba za

necivilizované, samolúbe a nasprostasté (z matkinej strany), ale aj od prírody podlé a zákerné (z otcovej strany). Naproti tomu Lottie, keďže bola čisto nemeckej národnosti, bola iba podlá a zákerná, a náš pes – nuž, pani Spencero-
vá v zásade nemala rada žiadne zvieratá, okrem upečených na tanieri. Alebo v podobe kožušiny okolo krku.

Veľmi sme sa snažili vyvrátiť jej resentimenty a vzbudiť sympatie – jednoducho sa nám to nepodarilo. (Okej, *veľmi* je možno trochu prehnané.) A medzitým sme sa už o to ani nepokúšali. Ako to vždy vravieva Lottie? Ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva. Alebo tak akosi podobne. V každom prípade sme boli dosť našťavanou horou. Aspoň Mia a ja. Mama ešte dúfala v nejaký zázračný obrat a Lottie – ach, Lottie bola beznádejný prípad. Pevne verila v to dobré v človeku. Dokonca v to dobré v oblude.

Táto teraz civela na Lottie a odmerane povedala: „Pre mňa iba čaj. Earl Grey. Čierny s kvapkou citróna.“

„Hneď to bude!“ Teraz sa už Lottie nedala zadržať a len-len že som jej neroztrhla pulóver, lebo som ju naďalej držala za rukáv. Grayson síce povedal: „Veď to môžem urobiť aj ja.“ Lottie ho však odsunula. Už viackrát sme pani Spencerovej vysvetľovali, že Lottie nie je naša slúžka (a okrem toho má v nedeľu voľno), ale naše vysvetlenia napriek všetkému nemali účinok. Podľa jej názoru niekto, koho platíme, nemôže byť súčasne aj našou priateľkou.

„V naozajstnej šálke, prosím, nie v tom pohári s hrubými stenami, z ktorých všetci pijete tú hnusnú kávu.“ Pani Spen-

cerová si sadla. Ako vždy v jej prítomnosti, aj teraz som mala zrazu pocit, že nie som dosť teplo oblečená. Túžila som po hrubom svetri. A po ďalšej káve z hrubostenných pohárov.

„Okrobluda,“ šepkala mi Mia.

„Čo prosím?“ zašepkala som späť.

„Obluda v okrovom je jednoducho príliš dlhé. Budeme ju volať Okrobluda.“

„Dohodnuté.“ Zachichotala som sa. Okrobluda sa hodilo senzačne.

Okrobluda nás karhavo sledovala (mama a Florence tiež – šepkanie a chichotanie sa pri stole nesvedčalo o dobrej výchove), ale potom asi usúdila, že sa neoplatí venovať nám čo i len slovo.

„Grayson, poklad môj, kde je tvoja milá malá Emily?“ informovala sa namiesto toho.

„Pri troche šťastia ešte leží v posteli a spí.“ Grayson sa zase venoval praženici a natieral si toast. Už asi sedemnásť. Neuveriteľné, koľko dokáže do seba napchať bez toho, aby pribral čo i len gram tuku. „Milá malá Emily.“

Neznelo to trošilinku ironicky? Zvedavo som zazrela na Graysona. Emily bola jeho priateľka, taktiež z posledného ročníka, šéfredaktorka školských novín, drezúrna jazdkyňa a vôbec nie malá či milá. V srdci obludy v okr... ehm *Okrobludy* však mala Emily zjavne pevné miesto, nikdy nepremeškala príležitosť ju spomenúť a pochváliť a vyzdvihnúť Graysonov znamenitý vkus na ženy, ktorý očividne nezdedil po svojom otcovi.

Teraz si indignovane vzdychla. (Človek sa v jej prítomnosti naučil veľa cudzích slov. Indignovaný. Resentiment. Invektíva. Provokácia. Moruša. Národný trust. Frapantný. Spektakulárny. Mezaliancia. Všetko sú to slová, ktoré by som ešte pred tromi týždňami nepoužila, no teraz mi plynulo vychádzali z úst.) „Iba som dúfala, že ju tu stretnem. Ale dnes ste zjavne pozvali iba personál.“

Náhľivo som sa obzerala po Lottie, ale ona nič nepočula, hlasno hrkotala čajovou súpravou, aby pripravila perfektný čaj.

„Lottie tu býva,“ povedala Mia bez toho, aby sa snažila o priateľský tón. „Kde inde má raňajkovať?“

Pani Spencerová nadvihla obočie. „Nuž, pokiaľ viem, moja vnučka musela prepustiť vašej pestúnke svoje izby v podkroví – tam má miesta viac než dosť.“

Ach, zase sme pri tom.

„Matka! O tom sme už naozaj dosť často diskutovali. Mohli by sme sa, *prosím*, rozprávať o niečom inom?“ Ernest už vôbec nevyzeral šťastne. A mama sa pevne držala obrusu, ako keby mala strach, že inak vyskočí a utečie odtiaľto.

„Tak dobre, zmena témy: musíš sa u mňa zastaviť a vymeniť batérie v hlásičoch požiaru, Ernest,“ povedala pani Spencerová staršia. „U Charlesa sa dnes v noci spustil alarm, lebo sa vybila batéria.“ (Och, dobre. Takže ešte žije!) „Dostala by som infarkt, keby sa to stalo u mňa.“ Demonštratívne sa dotkla okrového twinsetu, približne na